

Homes i màquines

JOSÉ ANTONIO AGUADO

El Festival TNT de Terrassa escalfa motors. La setmana que ve Terrassa viurà una explosió de teatre avantguardista. Avui vull parlar d'“Homes i màquines”, una peça que es podrà veure al Museu de la Ciència i la Tècnica el dijous, divendres, dissabte i diumenge de la setmana que ve. El seu director Josep Rodri és un d'aquests artistes valents que aposten per muntatges arriscats, atípics i marcats per l'originalitat, és el que en diríem un activista cultural. “Homes i màquines” és una obra de la realitat a les fàbriques, una visió pertorbadora, profunda, memorable, el tipus de resposta que desitjaríem de tots els artistes davant els grans processos col·lectius al món, però que això rarament donen.

La primera vegada que vam veure una peça seva va ser “Morir a Bagdad”, un espectacle en el qual el director es va endinsar en el laberint de la guerra, per fer-nos comprendre totes les seves terribles ironies. I el resultat va ser una obra intel·ligent, interessantíssima, estranyament instructiva i didàctica.

A la platja de Mataró estrena “Parla'm de la mar”, un muntatge poètic amb la participació de 300 actors. En aquesta línia combinatòria de treball col·lec-

tiu i poesia Josep Rodri idea per a la Fira de Tàrraga “Ferro Collat”, en aquesta mateixa línia es troba l'espectacle que el Festival TNT de Terrassa ha encarregat, una obra de teatre unida a la tradició fabril de Terrassa, a la vella indústria tèxtil que quan érem joves encara podríem sentir el soroll dels telers al pas de carrers com a l'avin-

Una quarantena d'actors de companyies amateurs de Terrassa participem en el muntatge

guda de Jacquard.

Una quarantena d'actors de companyies amateurs de Terrassa participem en el muntatge. Fa un parell de setmanes que assagem durament al Teatre Alegria amb Josep Rodri i el seu equip: ajudant de direcció, Cristina Navarro; regidora, Anna Verdaguer, i menció especial mereix Toni Arteaga, que s'ocupa dels moviments del grup; en un treball amb actors amateurs, la tasca de Toni Arteaga no té preu.

L'obra reuneix una miscel·lània de textos que giren entorn d'un eix com si d'una gran màquina textual es tractés. Una maquinària àgil, diabòlicament didàctica, amb càrregues de profunditat dirigides als espectadors, una epopeia d'una manera d'entendre l'existència.

Els espectadors realitzaran un recorregut des de la sirena inicial que marca l'inici de la jornada laboral fins a la conclusió, un recorregut ple de sorpreses, dansa, música, poesia, monòlegs i projeccions visuals a manera d'instal·lacions d'art contemporani, en resum, un espectacle total. Una posada en escena enlluernadora i calidoscòpica multidisciplinària, cada un d'ells se sosté sobre un tema comú: el treball a la fàbrica. Ara que es paga en algunes fàbriques l'hora a cinc euros, un s'adona que les distàncies entre el passat i el present no són tantes, encara que a primera vista les aparences enganyen.